

ZPRAVODAJ

JIRÁSKOVA HRONOVÁ

Číslo 7

Čtvrtek 11. 8. 1994

64.

DNEŠNÍ PROGRAM

9.00	MS JD	Rozborový diskusní klub
11.00	Ponorka	OŠ JH
16.30	Slávie	ČTVRTÉ PŘIKÁZÁNÍ DS Tyl, Rakovník
17.00	park AJ	Novica - šermířská skupina Nové Město nad Metují
17.30	schody JD	Vítání souborů
18.00	Husův sbor	Hudební nešpory - černošské spirituály, křesťanské songy
18.00	JD	LUCERNA DS MAJ, Hronov
19.00	Slávie	ČTVRTÉ PŘIKÁZÁNÍ DS Tyl, Rakovník
19.30	park AJ	Koncert rockových skupin
21.15	dvůr ZŠ	Aljaška v plamenech - film
22.15	JD	TANEC, TANEC... Soubory C-Dance a ZUŠ, Ústí nad Orlicí

ZÍTŘEJŠÍ PROGRAM

9.00	MS JD	Rozborový diskusní seminář
11.00	Ponorka	OŠ 64. JH
13.30	MS JD	Velký diskusní klub
16.30	JD	DŮM DONI BERNARDY ALBY Studio de Monaco
16.30	Sokolovna	NĚCO Z MARYŠI PRO JEDNU HEREČKU A HOUSLE NAPADLO HODNĚ SNĚHU DS ZUŠ Na Střežíně a Div. Jesličky, Hradec Králové
17.00	park AJ	Všelikeré putování DP Mladá Boleslav
18.15	náměstí	Folklorní skupina Kyčera Nové Město nad Metují
18.30	schody AJ	Vítání souborů
19.00	park AJ	Podvečerní koncert Machovské dechovky
19.00	Slávie	LEKCE - DS Minaret, Praha
19.00	Sokolovna	NĚCO Z MARYŠI PRO JEDNU HEREČKU A HOUSLE NAPADLO HODNĚ SNĚHU DS ZUŠ Na Střežíně a Div. Jesličky, Hradec Králové
21.00	JD	DŮM DONI BERNARDY ALBY Studio de Monaco
21.00	Slávie	LEKCE - DS Minaret, Praha
21.15	dvůr ZŠ	Ještě větší blbec než jsme doufali filmové představení

VIDEO A TELEVIZE VYTLAČUJÍ DIVADLO

Dic Wheeler v exkluzivním rozhovoru pro Zpravodaj

Zaujal mě hned z několika důvodů. Za prvé proto, že přijel na přehlídku až z dalekého Connecticutu, za druhé proto, že je vynikajícím hercem a za třetí, že to umí se svými svěřenci v Klubu (nejen) mladého diváka víc než dobře. Jmenuje se Dic Wheeler a domnívám se, že patří mezi nejvýraznější osobnosti 64. Jiráskova Hronova.

Jak jsi se dostal k tomu, co děláš tady na Hronově?

Je to důsledek mého pobytu v České republice před třemi lety.

Mohl bys to říci podrobněji?

Úplně všechno začalo před čtyřmi lety, když jsem poprvé přijel do střední Evropy. Byl jsem ve Vídni, v Budapešti a v Praze. Protože pracuji s dětským a mládežnickým divadlem ve Spojených státech, zjistil jsem si adresy organizací, které pracují také v oblasti dětského divadla. Napsal jsem na ty adresy, které jsem získal (mimo jiné jsem psal i Jardovi Provazníkovi do ARTAMY), on mi odpověděl, a když jsem byl v Praze, tak jsme se setkali. Jako tlumočníka s sebou vzal Jarla tenkrát Radku Svobodovou. Seděli jsme a několik hodin jsme

diskutovali o tom, jak funguje divadlo u nás, jak v Čechách a o možnostech naší spolupráce. Také jsme při tom statečně popjeli. Pak jsem měl velkou kliku. Když jsem se vrátil zpátky do Států, komise pro umění státu Connecticut, ze kterého já pocházím, nabídla nadaci pro umělecké výměny umělců ze Spojených států do Evropy. Především do zemí bývalého východního bloku a do Ruska. Měl jsem samozřejmě výhodu, protože jsem měl kontakty v Praze již z dřívější doby. Dostali jsme pět tisíc dolarů, aby někdo z Čechů mohl jet do Ameriky, a abych já potom mohl přijet na výměnu do Československa. Radka Svobodová dělala sedm neděl ve Spojených státech na projektu Dětský cirkus s našimi dětmi. Tento projekt byl velmi úspěšný. Já jsem potom v Čechách na podzim roku 1991 strávil dva měsíce a dělal jsem mnoho drobných dílen po celé republice. V ARTAMĚ, v Mělníku na Základní umělecké škole u Jiřiny Lhotské, v Písku, v Libici, v Brně, v Martině a v Ostravě. Získal jsem tady mnoho zajímavých kamarádů a dalších důležitých kontaktů. Mnoho lidí, kteří jsou dnes na přehlídce, bylo dříve účastníky mých dílen. Myslím, že minimálně patnáct.

Pak jsem se vrátil do Států a byl jsem plně lapať svou práci v divadle. Tři roky uběhly, já jsem to tak tak zaregistroval a pak jsem si řekl, že je zapotřebí znovu obnovit kontakty v Čechách, než úplně zmizí. Bohužel komise pro umění ve státě Connecticut ten druh nadace, odkud jsme měli peníze, zrušila. Zkoušel jsem získat prostředky z jiné organizace v New Yorku, ale tam je spíš zajímavý soubor, které by mohly přijet hrát. Přesto jsem napsal Karlovi Tomasovi do ARTAMY, že určitě přijedu. Poslední věc, kterou jsem říkal Karlovi Tomasovi a Jardovi Provazníkovi při prvním pobytu, bylo, že pokud bych měl někdy přijet znovu, chci mít možnost dělat pořádně dlouhodobě s jednou skupinou. Když jsem tu byl minule, tak jsem v podstatě dělal základní dílnu pořad do kola. Napadlo je, že bych mohl učit tady, a tak jsem na Jiráskově Hronově.

pokračování na str. 3

Finalisté SČDO 1994

Kritiky loňského Večera finalistů SČDO ve Zpravodaji přinesly víc otázek a rozpaků, nežli analýzy a hodnocení. Výkony recenzentů připomínaly buď večer vyprávění ve školní tělocvičce nebo přijímací zkoušku na fakultu „předvedte krátký úryvek, my už posoudíme, zda máte nárok ...“ Zdálo se jim neřešitelné, co lze na tak malé ploše hodnotit; jak hodnotit, je-li dílo jen torzem větší celku; co zbývá k hodnocení, chybí-li tu plocha k „vybudování charakteru postav“. A taky proč hodnotit nebo analyzovat skromnou plochu výkonu herečky, „co by si zasloužila velkou roli“ a „měla by hrát prostě divadlo“. Tedy místo posudku spíše co kritici nechtějí nebo nemohou a naopak, co by si přáli. Jistého hodnocení se dočkal jen Jiří Hlávka, který proti ostatním (ze soutěže monologů a dialogů O pohárek SČDO) vystoupil s vý-

konem většího rozsahu (ze soutěže divadla jednoho herce).

Z odstupu roku se uklidňují vzruchy i vášně, snad tedy můžeme letos už připustit, že i torzo může být dílem, ať je jím socha, Holanova báseň nebo Čapkův dialog z Hamleta. Vedle celovečerního kolektivního divadelního výkonu se jistě může uplatnit také monolog - jako koexistuje čtyřlůžková báseň Seifertova vedle Hrubínovy poémy a apokryf vedle románu. Hodnotit lze nepochybně každou práci, byť ne všechny výkony týmiž měřítky. A o práci tu jde nepochybně. To je na výkonech (bez ohledu na úspěch) poznat a také to dosvědčuje 20 ročníků soutěže o Cýranův kord i 22 ročníků Pohárku SČDO.

S tímto předpokladem můžeme v sobotu navštívit další „Večer finalistů SČDO“. Očekávat můžeme buď *pokračování na str. 4*

GENERÁLNÍ SPONZOR JIRÁSKOVA HRONOVÁ

Banka pro život.

ES
ČESKÁ SPOŘITELNA a.s.

SVATBY

Není příliš nad čím přemýšlet a o čem spekulovat. Svatby brněnského studia Dům jsou perfektně sestavený a přesně fungující tvar. Zejména potom ve složce výtvarné, jež je dominující. Masky, kostýmy, celková kompozice umístění postav v prostoru stejně jako gesta a pohyby jednotlivců - to vše stále míří k účinu, jež lze nejspíše přirovnat k obrazu. (Rozuměj dílu výtvarnému, nikoliv k obrazu jako označení jisté umělecké hodnoty.) Je to příjemné, milé a tak říkajíc bezchybné podívání na uměle vytvořený divadelní svět inspirovaný příběhy tří lidových balad. Když k tomu připočteme další prvky, které dodává rovněž lidové umění - od rituálu přes zpěv až po kramářské epické vyprávění - pak jsou dány všechny podmínky pro to, aby ten perfektně fungující tvar získal další dimenze, aby zasazen do přírodního rámce nabyl ještě jiných zvláštních souvislostí, s nimiž počítá a pro něž je určen. Aby začal fungovat jako - nemám jiný výraz - poliční výtvarné divadlo. Vskúku - jen nad čím spekulovat. A přece: pořád jsem myslel na to, že balada je přece velice blízká dramatickosti, že by se v tom výtvarném řádu mohly možná objevit tóny rozvíjející situaci, akci, vztahy. A že bych možná potom tolik nevnímal, jak je to udělané, aby to bylo precizní, bezchybně fungující. Ale dost! Kritická morálka velí zůstat u analýzy toho, co je. A neříkat, co by mohlo být. Takže: Svatby v tom, co si uložily, jsou završené; jsou systémem, jež ve svém uspořádání dochází bezpečně svého cíle. Je to divadlo - podívaná.

Jan Císar

Svatby

Průvod vedený jarmarečním vyprávěčem přišel včera do sadů JH, aby nás vystrašil třemi krutými lidovými baladami, kde ani jedna nevěsta se svatby nedožije. Nakonec se ukázalo, že se až tak krutý mord konat nebude.

Viděli jsme přesně vystavěný tvar, budovaný hlavně výtvarnými prostředky a stylizovaným hereckým projevem (rytmizovaný, někdy až mechanicky strojový pohyb, velká gesta). Jednotlivé situace příběhů byly vytvářeny prostřednictvím

výtvarných obrazů, které byly věru dokonalé a v přírodní scénérii působivé. Součástí výtvarné stylizace byly i masky, chůdi a koturny. I hudební složka byla výrazným stavebním prvkem. Rytmižovala a pointovala příběhy, vytvářela atmosféru, jarmareční písně přinášely obraz za obrazem. To vše nepostrádalo humor, který vycházel ze zmíněné stylizace (umrléc se přemísťuje k truchlící matce, nevěsta si jde ulehnout do rakve). Představení bylo působivé, ukázněné, dokonalé.

Skupina mladých lidí ze Studia Dům z Brna nám předvedla, co umí. Co už se naučili, co dokážou, jaké dovednosti již získali. Trochu za tím vším mi chyběla informace o nich samotných, co je to za lidi, jací jsou, proč dělají zrovna to, co dělají. Neřekli mi to.

Ale uměli.

Jiřina Lhotská

ZNALCI V OBORU

Z programového sešitu je patrné, že ani členům Berušky se nechce jakkoli věcně popsat to, co činí na jevišti, uchylují se tedy k lehké blamáži. Není divu - jazyk nemá mnoho možností, jak tento způsob divadla vystihnout, a divadelní kritika k tomu postrádá nástroje (vyjma málo článků Vyskočil a Amatérské scéně ap.) Takže ačkoliv mě šéfredaktor požádal o stručnost, myslím, že je nutné toto neposané místo trochu zaplnit a nabídnout, co lze mimo jiné na tomto typu divadla vnímat.

Přesnějším názvem než *improvizace* je pojem *olevřená dramatická hra*. Ta je možná v různých stupních, to co prezentuje Beruška, je přímo z *nulového bodu*, tzn. že aktéři dopředu nemají dohodnuto nic (jiný stupeň je např. od pojmenovaného tématu, ještě méně odvážný stupeň je od příběhu, kdy je akterům známo co se všechno odehraje - včetně variantních odboček, podpříběhů, které mohou ten večer být nebo nemusí - ale není domluveno kdo a co a jak v potřebnou chvíli zahraje).

Pro připomenutí: variantu zhruba pasující na „pojmenované téma“ rozvíjel kdysi Ivan Vyskočil s Pavlem Boškem v Redutě (60. léta), později s Nedivadlem (Špicnerová, Hocková, Roubínek ad.) rozvíjel variantu „od příběhu“ - nejčastěji v Pražském klubu Futurum (80. léta). V 80. letech rozvíjel zprvu amatérský soubor Vizita, variantu „od příběhu“ (Srslení, Kostky, Výhra) a na konci 80. a začátku 90. let lídr Vizity Jaroslav Du-

šek nejdříve s houslistou Zbrožkem, pak s polyinstrumentalistou Vitoušem, rozvíjel možnosti „z nulového bodu“ pod označením Vystoupení.

Smyslem tohoto - od běžných forem skutečně velmi odlišného typu divadla - je úplně jiné než v diváckém sledování příběhu a inscenace v jejich tradičních složkách, ve sledování předkládaného tvaru a konfrontace vlastních představ s významy, které tento tvar nese nebo umožňuje. Zde je hlavním řečištěm komunikace s divákem, společný podíl a radost při tom, zda a jak se podaří objevit se motivy a témata rozvinout, zda se podaří ve správných chvílích najít ta správná vrátka, kudy vodivost tématu může pokračovat, v napětí téměř jako při slalomu - zda se podaří další brankou v patřičnou vteřinu projet (nikdo však dopředu neví kde je).

Tato disciplína vyžaduje obrovskou pohotovost, schopnost uvolnit představivost a fantazii, i při jinak mentálně i fyzicky zatěžující situaci na jevišti. Vyžaduje však i značnou schopnost hereckou, zejména gestického vyjádření nikoli realistického, ale jako schopnosti přenést na diváka „pocit věci či pohybu“ (pak lze zahrát stejně tak osobu jako povodeň, nebo trezor nebo vlahý vzduch vanoucí od moře). A dále - snad na prvním místě - vyžaduje téměř v instrumentální poloze rozvinutou pokoru, schopnost naslouchat impulzům, které vycházejí z vibrující energie tvořivého setkání, schopnost upozadit před nimi všechny své osobní „vtipy“, „humornosti“, „pěkné nápady“, o hereckých klíších nemluvě.

Beruška je nepochybně velmi disponovaný soubor. V prvním představení se nechali zmást pokusem začít od připravené situace. Vymstilo se to poměrně rychlým vyčerpáním vodivosti, jakýmsi oslepnutím při hledání východiska z načrtnuté situace. Druhé představení bylo velmi zdáří a skládalo zasloužené ovace.

Pokusím se o několik poznámek, pro dobro věci i kritických. Předně je zajímavé sledovat oscilaci mezi vyprávěním hry (herec popisuje co se děje dál) a hrou samotnou (herec přímo hraje účastníka děje). První poloha neblaze zachvátila představení od 19.00. Druhou polohu je těžší nastartovat, ale je mnohem účinnější, více nosná a návodná pro odhalení další situace. Avšak i ve zdařilých chvílích druhého představení se jí herci lekali (jakoby z nejistoty zda ji udrží) a utkali se do bezpečí vyprávění (příklad: když Petr Marek (světlovlasý) se stal „odstrašujícím příkladem“ a odstrašil své partnery, přešel - z rutiny? - do vyprávění koho dál odstrašit, ačkoli mohl zůstat „in“ a odstrašení přímo zahrát - třeba na diváky.)

Dále nutno říci, že nejvíce Jiřímu Nezhybovi (tmavovlasý) se stávalo, že vnesl do hry nepatřičný motiv, což, co ho napadlo odjinud než z rozvíjeného tématu (podle mě např. motiv raketového sestřelování létajícího talíře zavlekl hru na mnoho chvil do pastiček, z nichž se už nevyhrabala na původní úroveň). Stejně tak pochybuji o plodnosti jeho příliš civilně konverzačního tónu, který jeho pozornost otáčí k partnerům (jako v konverzace) a tím odvádí od diváků, kde je však zdroj inspirace. Zřetelně se to projevilo v opačné

podobě, když z nutnosti situace musel hovořit k divákům (řeč o svém oidipovském komplexu), a kdy jeho projev náhle získal na zřetelnosti.

Jiří Nebeský (rezavě hnědovlasý) by snad nemusel tak často hledat útočiště v řečové deformaci rusko-ostrovského typu. Taková náhražka formy krade prostor pro fantazii, strhává do již ozkoušeného, brání inspiraci.

Zajímavé též bylo sledovat významnou oscilaci rolí „autor“ - „herec“ - „divák“ mezi akterý (I. Vyskočil). Autorský vklad často přinášel Petr Marek (např. obdivuhodný návrat k tématu, kdy potok slz z neukojené ranveje zavedl do klece k rybě, aby nelekla). Divácký - spekulující - udivený prvek neopominutelně přinášel Jiří Nezhyba, zatímco herecký - ztělesňovací - varianty nabízející byl mnohdy Jiří Nebeský. Uvedené role však především rotovaly mezi všemi třemi.

Na závěr: není libovolné, jakými situacemi hra konkrétní večer proběhne. Její téma, vzešlé z přítomných diváků a času, některými situacemi ožívá, jinými se umrtvuje. Proto otvírání nových situací není nahodilé, ale vyžaduje obratnost, citlivost a pokoru. „Téma je zkušenost, která si hledá příběh“ (I. Vyskočil).

Oldřich Kužilek

Znalci v oboru

Od vodovodu k oidipáku aneb Měli jste to tam taky?

Již několik dní se s přáteli, kteří chodí na představení JH v jiných časech než já, špičujeme otázkou: „Měli jste to tam taky?“ A proto ti, kteří neviděli první představení, neporozumějí mé recenzí, zatímco ti, kteří neviděli druhé představení, neporozumějí mé recenzí. Zatímco rebelové v kanálu, posléze v prezidentské kanceláři, byli zhruba od druhé třetiny utrpením jak pro diváky, tak pro herce, opus o rybě, která touží po svobodě a na své cestě za ní prohraje 2 miliony a posléze je získá zpět tím, že má větší oidipovský komplex a porazí láhev, byl nádherným zážitkem pro obě strany. Tímto jsem již prozradila, že to, co jsme viděli, byla opravdu improvizace.

„Improvizace - ž. l. ob. jednání, činnost, děj bez přípravy co vzniká z okamžitého nápadu n. nálady 2. hud. skladba hraná spatra, bez přípravy, někdy na téma dané posluchači, 3. div. nepřipravené vystoupení herce mimo vlastní text hry.“ (Slovník cizích slov SPN, Praha 1971)

Mluví-li o představení druhém, byly v něm obsaženy všechny tři významy slova (ob., hud. i div.). Mělo i svého dirigenta. Myslím jím Berušku CURE - tj. angl. LÉK. Vždy zasáhl ve chvíli, kdy bylo třeba posunout děj, vrátit se k tématu, přerušit tok nic neříkajících slov, prostě podat první pomoc tvaru, který vznikl před našima očima. Berušky nám dokázaly/i, že divadlo je NĚCO, co vzniká TĚD a TADY. Je pokaždé jiné a pokaždé jinak dopadne.

P.S.: Vzkaz pro diváky od DD Beruška: „Na Hronov jsme přijeli s předsevzetím, že první představení bude špatné a druhé dobré.“

Renata Vordová

LES - M

Viděli jsme jednoho herce a jednu herečku, kterak nás oslovovali z jeviště textem, ale hlavně svým vnitřním nábojem (tolik chybějícím v mnoha jiných

Svatby - STUDIO DŮM Brno

PROGRAM KRAKONOŠOVA DIVADELNÍHO PODZIMU

25. národní přehlídka venkovských divadelních souborů Vysoké nad Jizerou 8. - 16. 10. 1994

So 8. 10.

Woody Allen - **NEPIJTE VODU**
DS Krakonoš, Vysoké nad Jizerou

Ne 9. 10.

Leonard Gersche - **MOTÝLI**
DS MKS, Velké Opatovice

Po 10. 10.

Karel Fleissig - **HŘÍŠNÉ ČASY**
DS Štace, Kaznějov

Út 11. 10.

Jan Drda - **HRÁTKY S ČERTEM**
DS při Obecním úřadu Kozlovice

St 12. 10.

Josef Čapek - **POVÍDÁNÍ O PEJSKOVI A KOČIČCE**
DS Duha, Polná

Vlastimil Venclík - **VRAŤ MI TO PYŽAMO**
Dramatický kroužek Jaroslav, KaSS Luže

Čt 13. 10.

Josef Čapek - **O TLUSTÉM PRADĚDEČKOVÍ**
DS MĚKS, Němčice nad Hanou
Představení Vobskočáku

Pá 14. 10.

Jaroslav Vrchlický - **NOC NA KARLŠTEJNĚ**
DS OB Boleradice

So 15. 10.

Host přehlídky a slavnostní zakončení

Součástí přehlídky budou rozborové semináře, Kurz praktické režie, semináře Klubu režisérů SČDO, výstava k 25. ročníku přehlídky. Zajímcí o pobyt na KDP ve Vysokém si mohou objednat ubytování i vstupenky na adrese: Informační středisko Krakonošův divadelní podzim, 512 11 Vysoké nad Jizerou a to nejpozději do 15. září t.r.

LES - M v podání DS Koukadlo, Vsetín

PŘIPOMEŇTE SE I VY,

vy všichni, kdo jste hráli v minulých ročnících! Ve vysokém muzeu se připravuje výstava, která bude ohlédnutím za minulými ročníky přehlídky. Organizátoři Krakonošova divadelního podzimu 94 vás vyzývají, abyste na výstavě připomněli svá vystoupení.

Zalistujte ve svých archivech, nahlédněte do svých fundusů a zapůjčte na výstavu to, co by mohlo prezentovat váš soubor a jeho účast na přehlídce. Vítány budou fotografie, charakteristické kostýmy a rekvizity, scénické a kostýmní návrhy a cokoli jiného, co by vaši účast mohlo charakterizovat a připomenout. Humorný přístup bude velice vítán. Každý exponát je třeba označit názvem souboru, uvedením autora a názvu hry a vrocením. Exponáty budou po skončení výstavy vráceny.

Vaše příspěvky jsou očekávány na adrese: Přípravný výbor Krakonošova divadelního podzimu, 512 11 Vysoké nad Jizerou. Čím dříve je zašlete, tím lépe, **nejděle však do konce srpna t. r.**

KUDY A KAM SE UBÍRALY STŘEDEČNÍ DISKUSE

Úroveň a živost středečních diskusí v dopoledním semináři byly přímo úměrné kvalitě představení, která byla na pořadu dne.

Když Vladimír Zajíc otevřel debatu o děčínském Zlém duchu Lumpacivagabundovi, vypadalo to, že únava skosila řady seminaristů skoro totálně. Poté, co připomněl některá podstatná fakta o vídeňské frašce, Nestroyovi a jeho poetice, nastaly rozpaky, odkud se do této inscenace pustit. Rozpaky byly do jisté míry pochopitelné, protože v příběhu Lumpacivagabunda tak, jak ho Děčínští zinscenovali, bylo věru těžké se zorientovat. Orientaci znesnadňovalo už zmatečné nastolení rámce hry (divadlo na divadle rozehraje uzavřená skupina herců, ale potom najednou - kde se vzali, tu se vzali - vstoupí do hry další postavy - odkud a jak?), nedůsledné nastolování dramatických situací, chybějící pointy, zamlžená důležitá dějová fakta (sázka bohů je přebita samoučelnou, a navíc ordinární legráčkou s nakreslenou krávou). Ze svědectví seminaristů vyplynulo, že obtížnou čitelnost inscenace podporovala nahodilá scénografie (paraván i mobiliář - kufr, koš, bedna...), která nepomáhala divákovi ani v nejmenším v orientaci, kde v kterou chvíli právě jsme, o výtvarné hodnotě výpravy ani nemluvě.

A tak seminaristé uzavírali diskusi otázkami, které v nich vyvolalo zdůvodnění v programové brožůře: v čem že spočívá ona avizovaná „drsná komika“ (v samoučelném vtípkování za každou cenu?, v nekultivovaných, laciných šaržích...?) a co že si máme představit pod „lidovým divadlem“, které soubor na jevišti údajně předvedl?

Prakticky tytéž dojmy z představení a velmi podobné názory na inscenaci se objevily i v odpoledním diskusním klubu.

U Divokých labutí se nejvíce času věnovalo v obou diskusích té stránce, která byla divákům nejvíce na očích, - scénografii a s tím související složité, přebujelé technice. Dopolední hodnocení se pohybovalo od odmítavého postoje („je to televizní pohádka a la Studio Kamarád“, „výtvarná složka a technika převládaly herce“) po připomenutí, že inscenace má, byť s výhradami, jistou míru vkusu, zejména ve srovnání s mraky hrůzných, nevkusných produkcí, které se valí na děti ze všech stran a které vyrábějí zhusta i amatérské činoherní soubory (ostatně Divoké labutě patřily na loňské rakovnické Popelce objektivně k tomu nejlepšímu). Převažující zájem o výtvarnou stránku inscenace na úkor herecké složky potvrdila i vedoucí souboru, která se dopoledního semináře také zúčastnila. Malou hereckou zkušenost seminaristé dávali také do souvislosti s režijními neobratnostmi nebo nedomyšlenostmi (řešení situací se tu neuskutečňovalo přehlednými mizanscénami, naopak - ty někdy situaci spíš rozmazávaly, např. scéna s šermíři, kteří překrývají důležitý dialog). Na vrub režie padají i - z hlediska kompozice - nešikovně, nefunkčně řešené přestavby („nevěděl jsem, proč

nastala tma - technická přestavba není pro diváka dostatečným důvodem“).

Nicméně za kardinální, vskutku klíčový problém byl v dopolední i odpolední diskusi označen Čtvrtkův špatný text. Pohádkový příběh, který Čtvrtek napsal pro loutky, spadá plus minus do žánru kouzelné pohádky. Je-li však něco kouzelné pohádce cizí, pak je to psychologizace v jednání postav, mnohomluvnost, dekorativismus a přílišná členitost příběhu. Všeho toho si však ve Čtvrtkově dramatickém textu užijeme ažaž. (Kouzelná pohádka stojí na přehledném příběhu hlavního hrdiny. A tím příběhem je vždycky cesta, na níž hrdina překonává jednu překážku za druhou. Jinými slovy řečeno, pohádka je odkrytá hra s postavami a příběhem - a k tomu je nezbytně nutné, abychom na počátku - jako v každé jiné hře - znali pravidla této hry. A součástí pravidel hry, již je kouzelná pohádka, je např. to, že postavy jsou od počátku nastoleny jednoznačně, s výraznými a čitelnými funkcemi, atributy a charakteristikami, avšak oproštěné od psychologie. Důležité pro příběh o divokých labutích je např. i informace o tom, že macecha je čarodějnicí. Právě tato její výjimečná schopnost z ní dělá protivníka Kristýnky, nikoliv psychologické zákruty milostných problémů stárnoucí ženy. Jenomže o tom, že je macecha čarodějnicí, se v textu V. Čvrtka dozvídáme jaksi mimoděk - až v průběhu hry.)

Výslednicí všech zmíněných problémů je potom, jak bylo konstatováno ráno, stejně jako odpoledne, určitá akademičnost, studená uhlazenost, „akademická monumentálnost“ (Jan Císař) celé inscenace.

A pak přišla diskuse o Eleně Štěpánové Reného Levinského, pardon, Simona Uliho Ketima.

Startér k velice zajímavé dopolední diskusi zmáčknul Mirek Anton, když navrhl, aby debata začala hrou na parlament: Nechť zvednou ruku ti, kdo představení přijali, pak ti, kdo ho vůbec nevzáli, koho neoslovoilo, a nakonec ti, co jsou kdesi mezi - nevědí zatím, co si o ní myslet. Výsledek? Z více než dvacítky přítomných drtivou většinu představení oslovilo, tři ho nevzáli, dva se „zdrželi“ hlasování (z toho jeden proto, že ho neviděl).

Nejprve dostala příležitost představením neoslovená menšina: „Přemýšlel jsem, jestli je to záměr, že je to tak blbý... Nakonec jsem zjistil, že to je záměr.“ - „Neměla jsem, za co tu inscenaci chytit. Představení mě uráželo a po prvních pěti minutách jsem si řekla: Ne!“ - „Způsob herectví - záměrné přehrávání a záměrné neumětelství - se mi neproponoval s tím, o čem se hrálo.“

První hlasy těch, kteří se cítili osloveni, nebyly o nic konkrétnější. Výzva k tomu, abychom společně pátrali po tom, proč se představení líbilo těm, kterým se líbilo, ještě nějakou chvíli zůstávaly v rovině dojmologie: „Přinejmenším to bylo něco zvláštního a zapůsobilo to na mě příjemně. Ale po představení jsem si nebyla schopna pojme-

novat, co jsem viděla, proč mi to prezentovali a co tím chtěli říct.“ - „Cítil jsem v tom odkaz na Cimrmana.“ - „Připadalo mně to jako parodie na to, když se neumětelové vrhnou na Čechova...“

A tak přišel další krok - hledání odpovědí na otázku, jaké prostředky a postupy používají tvůrci této inscenace:

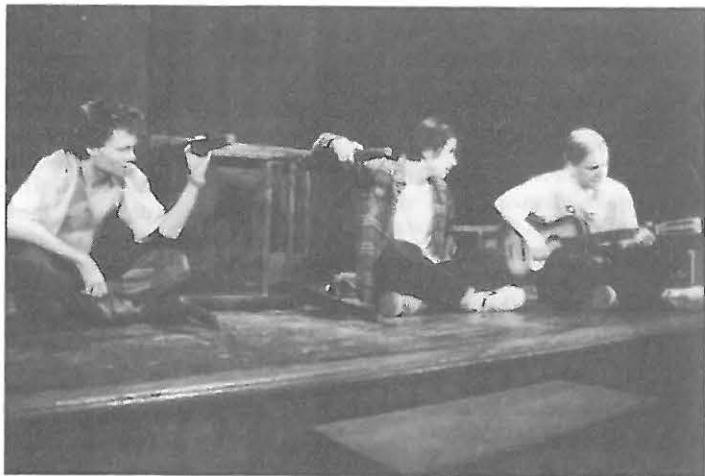
První, co je nabíledni, je skutečnost, že hradecká inscenace je vysoce stylizovaný tvar, v němž je mimořádně důležitou složkou vysoce stylizovaný jazyk. Na jevišti se neustále vedou mimoběžné rozhovory - něco se říká, a něco jiného se odehrává ve vztazích mezi postavami. (Vida, zmínka o Čechovovi nebyla možná tak šilená, jak se to zdálo ještě před chvílí, podotkl V. Zajíc.) V inscenaci narážíme na zřetelné odkazy na nejrůznější vrstvy, styly, žánry (dada, Cimrman, Červená knihovna, Váchal, Witkiewicz, absurdní drama...), přičemž tento eklekticismus vytváří nový meta-jazyk, jímž jsem se schopen bavit tím víc, čím víc vím o jeho kořenech. S tím souvisí také využívání karikatury všech možných inscenačních vizí. A karikatura je přítomná i v hereckém projevu, je to karikatura dovedená ad absurdum, jakoby pod zvětšovací sklem, jakoby vypreparovaná. A navíc se tu pracuje se systematickým konfrontováním různých typů karikatur (služka x Karel Andreáš x Zita...), a především s přexponovanými kontrasty: nerovnováha mezi masivním náporcem pohybových, hereckých, scénografických a vůbec výtvarných, jazykových, hudebních a dalších prostředků a pofidérností významů, které jsou tu sdělovány, je evidentní a udržuje diváka v permanentním napětí. A konečně ne náhodou několikrát v diskusi padlo slovo hra, hraní si, pohrávání si, potěšení z hry.

Dopolední diskusi uzavřel Vladimír Zajíc spokojeným konstatováním, kterým promluvil z duše většině seminaristů, že zatímco Kérkonoské pohádky byly pohlazením, Elena Štěpánová byla prvním divadlem na letošním Hronově.

Odpolední diskusi „vykopával“ a „usměrňoval“ O. Kužilek - a po pravdě řečeno měl podstatně větší práci s aktivizací pléna než V. Zajíc. Z názorů, které zazněly v odpolední diskusi, a neobjevily se v ranním semináři:

O. Kužilek připomněl, že představení začalo už ve chvíli, kdy diváci dostali do rukou program („exaktní“ výklad k příběhu a postavám hry) a že tak od samého počátku dávají tvůrci najevo, že mystifikace je jednou z důležitých součástí jejich poetiky. A ve snaze pojmenovat alespoň částečně, o čem že se hrálo a proč, nabídl moderátor téma rozpornosti mezi tím, co říkáme, a tím, co si myslíme, téma všudypřítomných kliše a vyprázdněných slov, k nimž se denně uchylujeme.

V. Závodský souhlasil s názory, že výsledek, který jsme viděli, je dada, respektive také dada, ale podtrhnul velmi důležitou věc - že totiž vznikl racionální cestou. Inscenace Elena Štěpánová je složitá, ale dobře vystavěnou strukturou.

Znalci v oboru - Dekadentní divadlo Beruška Unarclubu, Hranice

představeních 64. JH!). Oslovovali nás textem z pera D. Charmse, zčásti z pera Koukadla, přičemž obě spolu korespondovalo, jak poetikou, tak zvolenými inscenačními principy. Možná jiní kritici naleznou v inscenaci spoustu chyb, ale já vám, milé Koukadlo, děkuji. Ostatně, abych parafrázovala vlastní slova souboru: „Kdo viděl, nepotřebuje vědět nic. Stejně by prd věřil. A kdo ne, má smůlu.“ Renata Vordová

NEREIDA alebo SRDCE HLASU

Příběh (Malé) mořské víly, která obětovala pro poznání toho, co činí lidi tak krásnými, tak tajemnými, tak lásky hodnými - pro poznání lásky - nejprve hlas a poté, co lásku nenašla, i život, je v bárovecké inscenaci stlačen na lyrizující symbolickou zkratku. Teprve po třiceti minutách naplněných setrvalým stavem toužení víly a rozhovory s mořskými živočichy dojde k první akci a víla „osloví“ utonulého člověka, který ji po půlminutovém rozhovoru odmítne, když zjistí, že se s ním nedomluví, a po dalších pěti minutách, v nichž živočichové řečnou králi, že víla musí umřít, je konec. „Děj“, potlačený na minimum, se stává jen prostředkem k vyjádření vyprávěčiny skepse vůči lásce, mužům a člověku s jeho pomíjivostí vůbec. A ani to není poznání, k němuž by došlo tady, teď, před námi: to všechno tu už přece bylo - staré listiny to vyprávějí - a my jsme jen svědky konstatování.

Inscenátoři jako by šli bezmála záměrně proti nejvládnější podstatě divadla - proti tomu, aby něco tady a teď vznikalo a vyvíjelo se ze vztahů a ve vztazích napětí, a to díky jednání. Dominuje lyrické vytváření impresí a rozjímavé meditace vyprávěčky. Nezřetelný je konkrétní cíl, jehož chce postava dosáhnout a pro jehož dosažení něco dělá - tedy ten prvek, který vytváří napětí, překonávající a zajímavě členící jevištní čas. Je to snad nějaké specifické dané loutkou? Nemyslím. Hlavové loutky ryb, koníků a jiných mořských živočichů jsou tu jen prostředkem k vytváření prostředí a atmosféry moře - nejednájí; jen plují. A král, otec víly (tyčová loutka používaná i jako maska) svou přítomností a pohybem jen dává najevo, kdo právě mluví. Vše, co bytí i jen vzdáleně připomíná vztahy a z nich plynoucí jednání (a není toho mnoho) je ponecháno rovině herecké. Jenže když v této rovině konečně

dojde k vrcholnému momentu, v němž se rozhoduje o všem a kdy je třeba jednat, víla namísto vyjádření vztahu jen maluje rukama ve vzduchu symboly srdce, načež muž oplátkou jen slovy sdělí, že víle nerozumí. Víla pak stejně zkratkovitě, bez vypracování vztahu a tudíž bez toho, aby dala divákovi možnost k citovému ztotožnění se, dá najevo své „zklamání“.

Loutka je výrazně výtvarný znak, ale jako znak divadelní musí být nositelem pohybu divadelního znaku (Jindřich Honzl) - ne pohybu fyzického: pohybu proměn a vývoje zprostředkovaných jednáním. Loutkové divadlo v sobě vždy nese výrazně i prvek epický (jako by tu byl za loutkou vždy, ať už viditelně nebo alespoň tušeně, přítomen loutkář-vyprávěč, který je tím skutečným subjektem, hybatelem dění), ale rezignuje-li loutka na vytváření vztahů jednáním, nestane-li se nositelem děje, tedy ve vztazích existující a vztah vytvářející, čili jednající postavou, nestane se ani dramatickým prvkem, nýbrž jen dekorací.

A tak se, bohužel, přes všechnu viditelnou a sympatickou snahu inscenátorům nepodařilo ani loutkové, ani divadlo.

Luděk Richter

Rusalka po bebravskobánovsku

Vezmi velké, ambiciózní nic. Přífoukní ho odhodláním předvádět se. Zamíchej jednoho utopence, který za zvuků špatně nastříhaného „mixu ezoterické hudby, Fermát, Petra Kučery, Pink Floydů a Bány Basikové“ vyvolá psychologickou pseudo-filosofickou reakci. Prskni do toho několik helmových loutek. Až vzkypí, míchej pomalu, s vědomím, že pod mořskou hladinou se zastavil čas. Ochut' v daných souvislostech nepatřičnými verši Jána Buzássyho. Vraž tam kdákající chobotnici (opatrně, v hronovské rybárně stojí 100 gramů. Přibližně 40 Kč a to bez kdákání). Až to vzkypí, zatěž' to pythickou tíhou neodhadnutelného smyslu a nech to vykvást i s pokud možno předvárnými diváky. Tvař se umělecky a do svých alchymistických pokusů s živým divadlem zatáhni několik nevinných dívek, bez ohledu na to, že je možná poznamenáš na celý život. Nespěchej, aby i ti, kterým došlo, že vaříš z ničeho, začali přemýšlet, zda nahý král náhodou přeci jen není oblečený. Servíruj za vrcholně odborné spolupráce Národního osvětového centra Bratislava a Artamy Praha na

hronovském festivalu pokud možno na největším v kraji existujícím jevišti.

P.S. Co si teď počne Bára Basiková, představitelka Maří Magdaleny v pražském nastudování Jesus Christ Superstar, když neodpovědná playback-herečka darovala její hlas chobotnici? Zpívající chobotnice by se asi ke skvělému Ježíši Kamila Stříhavy moc nehodila. A ještě jedna obava - nepodrazí nám teď znovu i tak drahý osmínožec v místní rybárně?

P.P.S. Omlouvám se. Dosud jsem v Hronově v sebeobraně nepoužil ironie. Necítím zas až takovou potřebu předvádět se. Ale duchamornému jevištnímu exhibicionismu se snad jinak čelit nedá.

Tohle představení byla chyba od začátku do konce. Nejsem sadista, nijak mě to netěší, sadista byl ten, kdo to do Hronova delegoval.

P.P.P.S. Zvláštní poděkování Ludku Richterovi za seznámení nejen se svérázným světem maňášků, ale i s tyčovými a helmovými (hlavovými) loutkami.

Jan Vedral

Poznámka Ludka Richtera:

Milý Jene, o existenci téhle inscenace jsem se dozvěděl tak jako ty až tady na Hronově. Nicméně co se týče loutkářského názvosloví, rád vypomohu kdykoli se budeš cítit nejist. Luděk Richter

VIDEA A TELEVIZE VYTLAČUJÍ DIVADLO

Dokončení ze str. 1

Účastníš se divadla v Connecticutu jako herec?

Ne. Živím se tím, že učím, a tím, že režírují. Dřív jsem hodně vystupoval - především jako klaun, ale asi před čtyřmi lety jsem začal vystupovat méně a méně, až jsem toho úplně nechal. Zjistil jsem, že už mě to tolik nebaví. Že mě daleko víc bere režírování.

Jaký je rozdíl mezi americkým a českým divadlem?

Hlavní rozdíl je v tom, že tady je daleko víc divadla, než v Americe. Na mě udělalo velký dojem to, že v podstatě v každém městě v Čechách je divadelní soubor. Myslím, že tady je divadlo daleko živější než v Americe, protože tam je divadlo vytlačováno videem a televizí. Když třeba srovnám divadla z těch dvou zemí, řekl bych, že zde si vybírá daleko víc divadel klasické předlohy. Většina amerických divadelních skupin dělá především lehké současné americké komedie. Věc, která běžela na Broadwayi před dvěma či třemi lety, teď dělá hodně amatérských divadel. Myslím, že v současné době jsou v Americe nejzajímavější divadla, kterým říkáme „oblastní profesionální divadla“. To jsou místa, kde se dělají divadelní experimenty, to jsou místa, kde bývají uváděny dobré nové hry. Divadlo u nás bojuje o přežití, protože všechny prachy jsou v Los Angeles (Hollywood). Hodně lidí, kteří jsou skutečně talentovaní - herci, autoři divadelních her a tak dále, končí tam.

Jak získávají divadla u vás peníze na svůj provoz?

Je velice těžké na tuto činnost sehnat peníze a mnoho divadel, která byla i výtečná, bylo v posledních letech zrušeno právě z těchto důvodů. V Americe se většinou používá skupinového sponzorství, pak se dostávají peníze z rozpočtu státu a přímo z rozpočtu celých Spojených států, ale to bývá většinou velmi málo. Existují různé nadace a prostředky se získávají také z výtěžku představení. V Hardfordské jevištní společnosti, což je poměrně malé divadlo, stojí lístek kolem 25 dolarů. To je samozřejmě pro to divadlo strašně špatné, protože běžný člověk si nemůže dovolit vzít rodinu do divadla. Na Broadwayi stojí vstupenka od padesáti do osmdesáti dolarů.

Neuvažuješ o tom, že bys šel pracovat do Hollywoodu?

Ne, opravdu mi to tam nepříjde zajímavé. Dělán strašně rád s mládeží a miluji živé divadlo.

Jakým způsobem se tedy dá v Americe divadlem mimo Hollywood užít?

Já mám kliku! Protože jsem uměleckým ředitelem mládežnického divadla, pochází základ mého příjmu odtud. Také učím na období vaší Akademie múzických umění v Hardfordu. Dělán na volné noze. Beru různé kšefty, učím na školách a bohudík patřím mezi ty, kteří se užívají divadlem a nemusí při tom mýt nádoby. Na druhou stranu zase musím stále pracovat.

Jak se ti pracuje s tvými zdejšími svěřenci?

Mě se ta skupina strašně líbí. Je doslova nabita energií. Je tam bohužel několik lidí, kteří nejsou ochotni brát na sebe žádné riziko a musím je strašně nutit, aby spolupracovali. Já si pak musím klást otázku „proč tam lezou, když nechtějí pracovat“. Také máme potíže s tím, že lidi dlouho do noci pijou a pak nemají tolik odpovědnosti, aby přišli na seminář. Možná to také souvisí s celou organizací festivalu, protože lidi jsou velmi vytiženi. Ráno mají semináře, pak diskusní klub a odpoledne tři nebo čtyři představení. Jediný čas, kdy si mohou užít společenského života, je po jedenácté hodině v noci. Možná by nebylo špatné zamyslet se nad tím, jak dát lidem nějaký volný čas během dne.

Jak hodnotíš úroveň přehlídky?

Je to dost slušné. Bylo tu sice dost věcíček, které byly hodně průměrné, ale většinou jde o průměrná představení. Pro mě je samozřejmě těžké říct objektivní názor, protože já nerozumím ani slovo česky. Ale zjistil jsem, že pokud to představení funguje, že pokud herci cítí jeden druhého, vědí, o čem hrají, tak přestože jim nerozumím, mě to zajímá a baví.

Kolik je ti let, jestli to není tajemství?

Tricet čtyři.

Kolik let ze svého života si věnoval divadlu?

Poprvé jsem byl na jevišti, když mi bylo třináct let, ale plně se divadlu věnuji od devatenácti.

Děkuji za rozhovor.

Zaznamenal hlb

Finalisté SČDO 1994

Dokončení ze str. 1

exhibici zkušeného herce nebo výkon v oboru a roli, k níž interpret nemá v mateřském souboru příležitost, stejně jako cvičný, studijní úkol pro získání zkušenosti a ověření záměru. Protože to vše jsou motivace účasti v Pohárku.

V národním kole soutěže O pohárek SČDO letos nebylo uděleno 1. místo ve výkonech žen a výkony mužů byly tentokrát nejsilnější kategorií. Ve výběru pro Večer vítězů (který se v sobotním pořadu JH opakuje) mohou diváci shlédnout dva z dialogů, dva z mužských a jeden z ženských monologů. Nás v přerovské soutěži i večerním koncertu potěšili domácí, tedy přerovští (Hošťálková, Odložil) v Kishonově „Byl to skřivan“ (předskokani) svou živou komediální konverzací. Českolipští (Buřková, Kučaba - 1. místo) v epilogu „Dona Quijota“ dle Dyka záměrnou volbou jednoduchých a výrazných prostředků a (zejména Dulcinea) jejich přesným užitím. Ve výstupu z „Commedie finity“ V. Hradské jsme ocenili pečlivou přípravu a důslednou práci (M. Živná Neratovice - 2. místo žen), a ve Vyskočilově „Monologu muže nad cizí lebkou“ dokonalou mimickou akci a přesné pointování (L. Jiřík, Praha - 2. místo mužů). Konečně ve výstupu dle textu Lukianova nás nadchl (po mnoha dobrých výkonech minulých ročníků, které někdy tihly k uvolněné formě až lehké improvizaci) přesnou stavbou, koncepcí výkonu a záměrným výběrem střídavých prostředků J. Hlávka (Karlovy Vary - 1. místo mužů).

Hodina s finalisty SČDO - ač z krátkých čísel a torz a výkonů těžko poměřitelných s celovečerním vystoupením - může nabídnout i příjemný zážitek i zajímavou inspiraci. Ostatně v roce 1995 je II. ročník soutěže Divadlo jednoho herce a již XXIII. ročník soutěže O Pohárek SČDO.

Jiří Hraše

JAK TO ŽIJE V KLUBECH

A vlk ten soud vyhrál

Dramatická hra a improvizace - to je další seminář, který se mi podařilo navštívit. Na toto téma vyučuje v Klubu (nejen) mladých divadelníků Jiří Pokorný, vedoucí atelieru tvořivé pedagogiky Soukromé školy specializační v Českých Budějovicích. A vyučuje způsoby velmi zajímavými, originálními, což hned doložím následujícím postřehem.

Do třídy jsem vstoupil kolem dvanácté a hned mezi dveřmi jsem zpozorněl, protože jsem uviděl soudní tribunál. Ano, čtete dobře - soudní tribunál. Po stranách seděli žalobci a obhájci, v čele soudní dvůr a v kruhu okolo nich svědci. Babička, veterinář, myslivec, soudní lékař, maminka a další. Nebyl to soud ledajaký. Zde se soudil vlk za sežrání Červené Karkulky. Svědky bylo přesně popsáno, jak se celá ta morbidní událost odehrála. Obhájce se samozřejmě snažil z této nepříjemné záležitosti vlka vysekat a docela se mu to dařilo. V jednu chvíli chtěl dokonce uvalit vazbu na Karkulčinu matku za zanedbání povinné výchovy. Karkulka šla totiž lesem sama, nikým kromě vlka nesledována. Na přetřes (jak už to u soudů bývá) se dostalo ledacos. Například se přišlo na to, že čistá váha masa Karkulky je 25 kg. Také se zjistilo, že Karkulka měla v nedalekém stavení známost, že vlci sice loví ve smekkách, ale ten souzený byl samotář. Jako hlavní se ukázal fakt, že jistý vlastník získal v restituci pozemek, který oplotil a vlka tak vyhnal z jeho vlastních lovišť. Ten pak, stížen záchvatem hladu, napadl slabší osobu (Karkulku) a použil ji k uspokojení potřeb první signální soustavy.

Nebudu vás napínat. Vlk byl zproštěn viny ve věci vraždy a odsouzen za zabít k ochrannému dohledu sedmi let. Hůře dopadl majitel lesa, který hrubě porušil předpisy a bylo proti němu zavedeno kárné řízení.

Celý klub dychtivě sledoval hru na soud a zapojil se do ní. Na závěr dostali frekventanti za úkol vypracovat o soudním procesu článek pro noviny. Dohodli si program na druhý den a odebrali se na oběd.

Iluze soudu byla dokonalá a účinkující se brali za to své s takovou vervou, jako by šlo o skutečný případ. Nikdy bych nevěřil, co se dá udělat s příběhem o Červené Karkulce.

hlb

Sauna jménem Sokolovna

Na nesnesitelné ovzduší si stěžují jak herci, tak diváci v prostředí hronovské sokolovny. Diváci k tomu ještě dodávají, že pro nedostatek místa se často muchlují i s neznámým sousedem. Já si však myslím, že sokolovna má něco do sebe. Jednak při výstupu na její vrchol člověk vypotí nějaké to kilo, protáhne plíce a pocvičí svaly. Nahoře mu pak chutná kterákoliv tekutina pivem počínaje a sodovkou konče. Navíc si po hodině představení uvědomí, jak bude vypadat ovzduší naší planety, když se nebude nic dělat s naším ekosystémem.

hlb

Pane starosto, smekám

Stál ve dveřích a přísně se díval. Velký, celý v černém... „Je tu pan Červený?“ otázal se a ze mě spadl kámen strachu. Sláva, mě se to netýká, poskočila mi jizlivě dušička.

„Není, ale co jste potřeboval?“ odvětil jsem už mnohem pevněji.

„Já se jdu jenom zeptat, kdy bude ve čtvrtek ten rockový koncert. Víte, abychom ho zabezpečili na úrovni. Aby někdo nepokazil slavnosti.“

V duchu jsem údivem otevřel pusku dokořán. Tak to se mi ještě nestalo. Pane starosto, smekám! Že ale máte městskou policii, jak má být. Bez postrkování ví, kde je její místo.

Požadovanou informaci jsem příslušníkovi městské policie poskytl a hned jsem si řekl, že o tom musím napsat. Pokud jsou všichni hoši od místní policie jako tento, tak Hronov bude ráj nejen pro ochotníky, ale i peklem pro podvodníky. Kš

POZOR! POZOR! POZOR!

Správná telefonní čísla na ARTAMU

JIŽ PLATÍ

volejte

kohokoliv přes centrálu

02 - 61215684 - 7

na přímé linky:

dr. V. Šrámkovou

02 - 61215681

K. Tomase a L. Richtera

02 - 61215682

J. Provazníka

02 - 61215683

faxujte

02 - 61215688

střípky

Lufthanza zapomněla naložit

Nepříjemný byl začátek festivalu pro Studio de Monaco. Herci z tohoto monackého souboru cestovali včera v průběhu dne do Hronova. Cestovali letadlem a ve Frankfurtu nad Mohanem přesešli na linku do Prahy. Cestovala s nimi samozřejmě i zavazadla. Jaké však bylo překvapení doletivších hostů 64. Jiráskova Hronova, když se na Ruzyni zjistilo, že Lufthanza zapomněla ve Frankfurtu naložit některé z řady kufrů. Na celou záležitost operativně zareagoval štáb 64. JH, a tak se v pátek 12. srpna přece jenom bude Dům doni Bernardy Alby od Federika Garcii Lorky hrát.

Žádám o laskavé pochopení všech, kteří se mnou přišli do styku od neděle 22. hodiny 36. minuty a kteří mají dojem, že mi jdou oči šejdrem. V inkriminované době mně (jistě omylem) někdo odnesl z kavárny U Cvrkalů černý deštník. Žádám tímto zdvořile omylníka, aby deštník vrátil na bílý věšák naproti barovému pultu. V opačném případě si všichni majitelé černých deštníků v Hronově začnou brzo vyprávět o podivné postavě, kterou neodolatelně přitahuje jejich praktický doplněk. Kape mi na karbid, kazím si zrak, šlapu do louží, pláštěnky nesnáším.

M. Anton, rozezlený

Otevřeno denně od 14.00 až do nevidím. Kde? Zahradní restaurace Tropic bar (Florenc) naproti tiskárně.

Dementi k Rychlokvaškám (Zpravodaj č. 5, str. 4, pravý sloupec, řádek 41 - 26 odzola) Zodpovědně prohlašujeme, že náš šaman není žádný Jezeček ani Šumař. Navíc okurky (a to nikoliv rychlokvašky, ale pravé znojemské) MÁJovce zcela potěšily, což se projevilo i později. Nevíme, co redakce sleduje spojováním našeho souboru se Šumařem a Jezečkem, neboť Alfa-Omega je bezúhonný a nezávislý soubor.

Vydává organizační štáb

64. Jiráskova Hronova

Šéfredaktor:

Jaroslav Kodeš

Redaktoři:

Jiří Pokorný

Jan Švácha

Fotograf:

Jiří Chlum

Technický redaktor:

M. Zhibo

Tisknou:

Grafické závody Hronov, s. r. o.

Cena: 2 Kč